

ZDENA
SALIVAROVÁ
a JOSEF
ŠKVORECKÝ

EPISTY JOSEFA ŠKVORECKÉHO

Setkání
v Bílé dálné,
s vraždou
Doktorova dne

SPISY JOSEFA ŠKVORECKÉHO

**ZDENA SALIVAROVÁ
a JOSEF ŠKVORECKÝ**

**SETKÁNÍ V BÍLÉ DÁMĚ,
S VRAŽDOU**
Detektivní encore

**ZDENA SALIVAROVÁ
a JOSEF ŠKVORECKÝ**

**SETKÁNÍ V BÍLÉ DÁMĚ,
S VRAŽDOU**
Detektivní encore

**IVO ŽELEZNÝ
PRAHA**

Copyright © Zdena Salivarová and Josef Škvorecký, 2003

ISBN 80-237-3794-5

HOTEL U JEZERA

KAPITOLA PRVNÍ

v níž Stan Murray představuje Bílou dámu

O mém životě rozhodl jeden americký román, o němž se dnes už nedočtete nejmenší zmínku ani v časopisech, které se věnují literatuře. Pokud si ho budete chtít vypůjčit z veřejné knihovny, máte asi jednu šanci z tisíce, že ho budou mít.

Sám toho o krásném písemnictví vím jen maličko, takže nemohu říct, jestli román, pro mě osudný, má nějakou *literární* hodnotu, nebo ne. Ale nebýt toho, že jsem ho přečetl – na radu vrchního číšníka hotelu Princ Edward v Torontu, kde jsem byl kdysi pikolíkem – smrděl bych patrně v Princi Edwardovi dodnes, třebaže teď už možná jako vrchní číšník. Bylo mi šestnáct a náš vrchní, přísný pán jménem John Bulterman, nebyl rozhodně taky žádný intelektuál, nebo dokonce znalec písemnictví. Román se však týkal naší profese, a když mi ho pan Bulterman půjčil a víceméně nařídil, abych nechal komiksů, kterých jsme měli s Brickem, taky pikolíkem, v pokoji v desátém patře Prince Edwarda pěknou pyramidu, a věnoval se kvalitnější četbě, zdálo se mi, že si povzdechl. Jakoby smutně, což mě překvapilo. Pan Bulterman, aspoň před námi pikolíky, nikdy nedal najevo nějaké city. Mysleli jsme si, že žádné ani nemá, i když musel mít, neboť měl ženu a sedm dětí a manželku si rozhodně nevzal kvůli penězům. Před svatbou prodávala u Eatona pánská saka a kravaty.

Do románu se mi nechtělo. Byl jsem zvyklý číst nanejvýš kusé věty napsané hůlkovými písmeny v komiksových bibliích a pak ještě louskat zprávy o výsledcích baseballu. Tím

moje intelektuální zájmy končily. Román byl dost tlustý, to však, pomyslel jsem si s nadějí, vinou kvalitního papíru, na jaký se tenkrát knihy tiskly. I tak jsem se na četbu nijak netěšil; donutil jsem se do románu pustit první volné odpoledne, a to čistě jen proto, že mě pan Bulterman de facto varoval: budu mu to prý muset převyprávět. Znal mě, a proto mi nedůvěřoval.

Tak jsem si k tomu tlustospisu sed, vrh jsem toužebný pohled na pyramidu v rohu pokoje, vzdych jsem stejně smutně jako pan Bulterman a otevřel jsem bichli.

Do půlnoci jsem ji měl přečtenou. A pochopil jsem smutné povzdychnutí našeho vrchního.

Jak říkám, o literárních hodnotách nemám moc ponětí a tenkrát jsem měl veškeré žádné. Takže nevím. Možná je ten román zapomenutý právem, takže ho nezná ani paní hraběnka Anna Lomnická, co si u jejího muže dávám spravovat zuby. A to je nějak sčtetlá dáma. A je mi taky jedno, jestli by mu kritici dali jedničku, nebo ho doporučili k nečtení. Mně radikálně změnil život, radikálně k lepšímu.

Jmenoval se *Umělecké dílo* a napsal ho Sinclair Lewis, spisovatel, o němž jsem tehdy – a vlastně ani potom – neslyšel.

Dnes jsem, můžu říct, milionář, přesně řečeno multi, a takový majetek jsem si nenastřádal z diškrejí. To samozřejmě nejde. Až do svých dvaceti jsem si lámal hlavu, jak přijít k penězům, nic jsem nevymyslel, a pak se můj kamarád ze školy Billy Bronson stal makléřem na Wall Streetu. Už v raném věku to byl geniální počtář, asi jako Einstein, jenže matiku využil spíš prakticky. Byl to můj nejlepší kamarád a finanční úspěch, co ho dosáh už v devatenácti, jsem mu přál. Jestli jsem měl vždycky nějakou dobrou vlastnost, tak tu, že jsem nikdy nikomu nezáviděl. Ale tenkrát o půlnoci v desátém patře Prince Edwarda, když jsem sklapl knihu s lítostí, že už je konec, narodil se ve mně, jak se říká, sen. Americký sen. A když se Billy Bronson stal na Wall Streetu boháčem, rozbřesklo se mi, co dělat, abych přišel k penězům a ten sen zabil tím, že ho uskutečním.

Přiznávám, protože to je každému jasné, že na začátku mého finančního vzestupu je podvod, jaký se na Wall Streetu pokládá právem za těžký zločin. Teda každopádně za trestný čin. Naštěstí to na mě ani na Billyho neprasklo.

Už asi tušíte, oč jde. No ano. O interní informaci, jak tomu švindlu na burze říkají. Billy mi prostě důvěrně dal dva tipy. První, jaké akcie si mám za našetřené diškrece koupit. Parta švindlířů na Wall Streetu má dohodnuto, že cenu těch akcií vyženou do stratosféry, ti hoši to umí, a naivkové bez interní informace se začnou předhánět, kdo si nakoupí nejvíc. Potom, ve chvíli, kdy akcie vyletěj nad oblaka, hoši je prodaj, den nato se ty cenné papíry zřítí v plamenech jako Graf Zeppelin a pár naivků seskočí z terasy Empire State Building. Billyho druhý tip byla chvíle, kdy začne nezadržitelný pád papírů.

Potom už jsem nikdy nemusel Billyho žádat o takovou riskantní laskavost. Kdyby byla praskla, znamenalo by to konec Billyho kariéry a on by musel jít učit matiku někam do Zapa-dákova, pokud by ho nechali. Moje první investice stačila přesně na čtyři sta třicet devět akcií po šesti dolarech, obnášela teda dva tisíce šest set třicet čtyři dolary, uškrnuté za čtyři roky z diškrecí, a bylo mi do breku. Záloha na pronájem nejmizernějšího Holiday Innu u dálnice dělala víc než asi dvacetkrát tolik. Vypočítal jsem si, že na ni budu muset škrudlit nějakých pětasedesát let, i když jako číšník, a nakonec třeba vrchní číš-ník, budu s to ušetřit podstatně víc než jako pikolík. A dělat nájemce Holiday Innu u dálnice jsem rozhodně nechtěl. Chtěl jsem *vlastnit*, ne *najímat*, a ne žádnou noclehárnu pro obchod-ní cestující, ale pořádný *hotel*.

Takže už možná tušíte, o čem to *Umělecké dílo* od Sinclaira Lewise je. Ano. O mládenci, který se vypracuje na ředitele prvotřídního hotelu a zvelebování toho hotelu nebere jako řemeslo, ale jako umělecké dílo. Pak o něj sice přijde, na konci románu však už zase zvelebují hotýlek pro obchodní cestující, žádný Holiday Inn, tenkrát ještě nebyly. A žádné sekýrování pokojských, aby si na nich zkrachovaný pan hoteliér vylil vztek: umělecké dílo.

To byl ten můj Americký Sen.

Šestidolarové akcie vyhnali tehdy hoši práškama až na sedmdesát tři za kus, v okamžiku, kdy jsem od Billyho dostal druhý tip, dělala moje tržba třicet dva tisíce čtyřicet sedm dolarů. A potom, sám jsem se tomu divil, už jsem u Billyho o žádné tipy škemrat nepotřeboval. Ne že bych se něco naučil, nikdy jsem se nevypracoval na víc než na investičního naivku, jenže jsem měl z pekla štěstí. Bylo mi třicet, když jsem hraní na burze moh nechat a začít se poohlížet po vhodném objektu k uskutečnění Snu.

Tady znova zasáhla z pekla klika v podobě pana hraběte Anthony Lomnického, profesora zubního lékařství. K němu jsem se dostal protekcí, zase přes Billyho Bronsona, který se na burze znal s nějakým Mysliwetchkem, co jeho manželka měla v Torontu kamarádku, která si chodila dávat ondulaci do salónu U Hraběnky. Majitelkou toho salónu byla paní hraběnka Lomnická, choť pana profesora vrtání zubů. V systému kanadského zdravotního pojištění bych se k němu jinak dostal až za dvanáct let.

Byl to dost hovorný pán, a protože já byl svou fixní ideou posedlý, vyklopil jsem mu ji hned při první návštěvě v jeho ordinaci. Když se dopracoval až k vytržení stoličky vlevo nahoře, povídal, že o tom mluvil u večere s manželkou, a ta mi vzkazuje, že o takovém vhodném objektu možná ví.

Tak jsme se s paní hraběnkou a s jejím manželem vypravili hned první neděli ke Stříbrnému jezeru, kde objekt stál a jmenoval se Hotel Waverley.

Ti dva urození lidé se laskavě uvolili, že mi ukážou, jak nejlíp se tam jede. V mém novém cadillacu nám to z Toronta trvalo přes dvě hodiny, ale cesta mi příjemně uběhla, neboť paní hraběnka byla ještě hovornější než její manžel a byla taky podstatně hezčí. Já na hochy nejsem. Voněla, měla něžný pro-

fil a krásně nakadeřenou hlavu a vykládala mi většinou o své dceři, komtese Lucii, která si vzala nějakého velkoknížete Volkoffa, ovšem z Nemanic. Naštěstí je to génius přes kompjuťry. Mají spolu syna Harolda, proč ne Tonyho, nevím, a paní hraběnka je poněkud zklamaná, ne z komtesina manželství ani z vnoučka – to je výstavní mimino, ukázala mi tlusté kapesní album fotek – ale proto, že *její* sen se jí neuskutečnil. Doufala, že dcera se stane klavírní virtuoskou, a ona to dotáhla jenom na lektorku klavíru na torontské Královské konzervatoři. Navíc se prý „potlouká po barech“, jak se paní hraběnka vyjádřila. Ne že by flámovala; hraje tam se všelijakými jazzcomby na bassaxofon, někdy i na kontrabassaxofon, a zcela výjimečně i na ještě nějaký jiný saxofon, co prý na něj na světě kromě ní nikdo nehraje, protože ho nikdo nemá. Komtese jej půjčuje nějaký pan Montcarne, torontský milionář, který takové podivnosti sbírá. Je to prý jediný exemplář, jaký kdy vyrobili. Taky se zmínila, že na saxíky se její dcera upnula už coby studentka konzervatoře, když si ještě se čtyřmi jinými spolužačkami založily skupinu Sexband. To jsem paní hraběnce nevěřil, časy jsou sice hodně liberální, ale s takovým názvem by asi komtesu i její kamarádky z konzervatoře brzo vyhlili.

Jeli jsme a jeli, čas příjemně utíkal, hraběčinu vůni překryla záhy vůně hlubokých lesů, jimiž jsme se klikatili k Stříbrnému jezeru. Konečně se mezi stromy zaleskla jeho hladina a na jeho konci stál Hotel Waverley.

Poznal jsem, že paní hraběnka mému Snu dokonale porozuměla. Na severním břehu Stříbrného jezera se do výše dvou pater pnula veliká stavba, počasím zašlá, a přesto se mi zatajil dech. Hotel Waverley byl krásný přelud a mě na první pohled napadlo, že to umělecké dílo přejmenuju na Bílou dámu. Sice se tak jmenuje oblíbený dámský koktejl, ale v duchu jsem tu nádhernou stavbu spatřil natřenou nabílo a zrcadlící se v jezeře jako bíle ve večerním ustrojená paní hraběnka Lomnická, která jako by vystoupila z nějaké legendy.

No, za rok se tam taky zrcadlila. Krásná, s pozlacenou věžičkou s hodinama a v měsíčním světle vyhlížela jako líbezné pohádkové zjevení. Na opačném břehu naproti, taky jako z alabastru, podstatně menší, ale rovněž výstavná, budova, která v osmdesátých letech devatenáctého století, kdy to umělecké dílo stvořili, sloužila za obydlí služebnictva hostů Hotelu Waverley. Sjížděli se tam z Toronta, ale taky z Londonu, a dokonce z Windsoru a Buffala, cestovními kočáry, což tehdy zabralo až dva dny jízdy.

Vlakem se v těch dobách jezdilo pouze na Floridu, žádným expresem, spíš něčím na způsob lokálky.

Pokojů měl Hotel Waverley jenom pětadvacet, a když jsem z něj vykouzlit Bílou dámu, dokonce pouze devět. Nebyly to žádné motelové přespávárny, ale prostorné pokoje s příslušenstvím, do každého se vešly dvě postele s nebesy v dnešní velikosti king size, stůl, čtyři křesla a domácí bar. V obou poschodích jsem umístil po dvou rohových apartmá o třech místnostech a pod věžičkou s hodinama suitu pro novomanžele. Hodiny odbíjely každou čtvrt hodinu a v novomanželské suitě byly sice hodně slyšet, ale počítal jsem, že novomanželé stejně nespí, leda až pozdě k ránu, a to jsou už tak groggy, že usnou, jako by je do vody hodil. Všechny pokoje jsem zařídil ve viktoriánském stylu, se spoustou sarapatiček, jaké byly tenkrát v oblibě, a s velkým portrétem královny Viktorie ve vyřezávaném a zlaceném rámu. To byly ručně zhotovené kopie od oblíbené torontské portrétistky Marie Gabánkové. V každém pokoji stálo porcelánové umyvadlo vyzdobené růžemi na stojánku z třesňového dřeva a ovšem ve zvláštní místnosti byla viktoriánská vana na nožičkách se sprchou.

Na protějším břehu jsem z obydlí pro služebnictvo hostů udělal výletní sídlo pro hosta, který si může dovolit zaplatit nájemné, za jaké by se v Holiday Innu u dálnice vyspalo sto padesát turistů. Pro personál Bílé dámy jsem vystavěl pohodlný dům v lese za hotelem, přesně ve stylu mojí líbezné dámy.

Všechno to byl velký oříšek, protože Bílá dáma měla průčelí bohatě štukované a interiéry vykládané dřevem s intarziemi a zdobené všemožnými řezbářskými nápady: sehnat na to řemeslníky se mi podařilo až po dlouhém hledání a musel jsem je dovézt z Rakouska.

Stálo to za to. V mém hotelu si sotva mohla dovolit bydlet střední třída, přesto však bývaly pokoje v sezóně plně obsazené, takže od května do konce října svítila Bílá dáma v noci krásnou zlatou září napodobených plynových lustrů, samozřejmě elektrických, jejichž odlesk se houpal na jezerní hladině spolu s měsícem.

Nešlo mi o rentabilitu. Za těch deset let na Wall Streetu jsem vydělal peníze, jakým se říká nemravné. Jenže já je investoval do Snu, a to mě omlouvá i před nejzarytějšími levými liberály.

A zrovna teď mě to musí potkat. Zrovna teď, když je vrcholná sezóna a hosté mají rezervace rok dopředu. Nejdřív se složí šéfkuchař, pak muzikanti a do třetice můj zub. Popadla mě beznaděj. Jak zařídit, aby všechno klapalo jako vždycky, a já si nepoškodil renomé? Připadal jsem si jako principál opery, kterému na poslední chvíli migrénou onemocněly obě hlavní primadony.

Nakonec jsem byl kolapsům personálu i bolavému zubu vděčný. Našlo se řešení.

Paní hraběnka dostala nápad, pro mě nikterak výnosný, naopak, ale zato krásný, jaký asi může dostat jen taková urozená dáma.

KAPITOLA DRUHÁ

v níž Anka vyřeší problém pana Murraye

Večer jsme měli s Tonym v plánu, že půjdeme do biografu a pak někam na drink. Tony má rád přítmi barů, kde neřve televize ani syntetické decibely, kde si k drinku můžeme dát pečená kuřecí křídýlka styl Buffalo nebo vepřová žebírka po čínsku. Pozorujeme lidi kolem, a dnes už čím dál tím častěji, vzpomínáme na uplynulá léta, zážitky a události, a jak to všechno uteklo. Přes všechny zvraty a historické kotrmelce jsme prožili a dosud prožíváme šťastný život. Jen kdyby čas tak neletěl.

Bylo pět hodin. Oblékla jsem se a čekala, že každou chvíli se Tony vrátí z ordinace. Místo toho zazvonil telefon.

„Asi to nestihnu,“ ozval se Tony. „Právě volal Murray, jestli bych se na něj nepodíval. Už tři dny ho bolí stolička vpravo nahoře. Taky mohl zavolat dřív, ale neměl prý čas. Mohla bys přijet? Jsem tu sám. Všichni už odešli.“

V takových situacích jsem chodila Tonymu pomáhat. Ne že bych rozuměla zubům, ale podávat nástroje, přidržet odsávací hadičku, namíchat cement jsem uměla. Murray je na cestě ze svého hotelu, kdoví, kdy dorazí. Takže z biografu asi nebude nic.

Čekali jsme na něj do sedmi. Tony je dobrák, častokrát jde ošetřit pacienta v noci nebo o víkendů. A Stan je jeho starý pacient. Když se objevil, vypadal jako hromada neštěstí. Pravou tvář měl oteklou, jako kdyby v ústech schovával tenisák.

„To mě musí potkat zrovna teď. V pátek se mi začnou sjíždět víkendoví hosté, tři rezervace mi sice odřekly, ale zato tam budu mít paní Warrenovou s manželem, ta nedávno vyhrála

jackpot v ontárijské loterii. Pětatřicet milionů, pane doktore. A novomanžele Sedentryovy, co ona je dcerou pana Vanderbilta IV. Doktore, musíte se mnou něco udělat, abych byl fit. A to není jen ten zub. To je snad nějaký zákon, že smůla chodí v trojici.“

Tony mu pokynul do křesla a já mu uvázala slinták.

„Není to tak zlé,“ řekl Tony, když ho vyšetřil. „Buď vytáhnout nerv, a až oplaskne zánět, zaplombovat, nebo vytrhnout. Ale to dělám nerad, pokud je naděje, že se zub zachrání.“

„Vytrhněte to, doktore, ať jsem fit, chápete? *The show must go on*, jestli víte, co myslím.“ Vztyčil se v křesle a začal počítat na prstech. „Smůla chodí v trojici. Můj šéfkuchař dostal infarkt, musím sehnat náhradu, sám nic neuvařím. A to nemluví o zvukomalbě. Mám čtyři hudebníky a jako z udělání: klavírista si vymkl ruku, kytarista se vyboural v autě a zpěvák dostal katar hlasivek. Jedině houslista je v pořádku, ale odmítá hrát bez doprovodu. A máme úterý.“

„Nejdřív vytáhneme ten nerv,“ pravil Tony klidně. „Přijďte zítra ráno v devět.“

„Zítra? To už je středa. Koho mám, prokristapána, na poslední chvíli sehnat? Už jsem měl scénáři na carskou hostinu, šéfkuchař naplánoval menu – moskevský boršč, plněné vinné listy, estonský herynek jako předkrm, telecí s kaviárem, sele po petrohradsku, vodka, zmrzlina se šampaňským. Hudba Rimský-Korsakov, kytarista měl hrát ruské melodie, zpěvák už si studoval lidové písně..., a teď nemám připraveno vůbec nic. Debakl, pane doktore!“ Zhroutil se do křesla a po tváři jako tenisák se skutálela slza.

Chápala jsem jeho zoufalství. Do hotelu Bílá dáma nejezdili obyčejní turisté lační přírody a sportu. Tihle si za své peníze chtěli přes víkend užít něco neobyčejného – a pan Murray dosud nikoho nezklamal. Však u něj víkendový pobyt stojí víc než tisícovku na osobu. Samozřejmě je zač utrácet. V takovém hotelu platíte za každou starožitnou židli, na kterou si smíte sednout, za vzácné obrazy, za viktoriánské tapety na stěnách, za olejové lampy na elektriku a Tiffanyho lustry, za každý talíř z bruselského porcelánu, na kterém vám naservírují večeři, za

stříbrné tácy a perské koberce, za všechno, čemu se říká dekor. A to nepočítám plachetnice na jezeře, kánoe a kajaky, tenisový kurt, golfové hřiště nablízku, hernu s biliárem a jinou s karetními stolky opět v jakémsi vzácném stylu, to vše volně k dispozici hostům. Navrch toho všeho vybraná a nevšední jídla, likéry a vína, na nichž si pan Murray dává obzvlášť záležet. Přísně dohlíží na kuchyň, bar občas obsluhuje osobně. Každá večeře musí být událost sama o sobě. Žádný opakující se jídelní lístek. Stan Murray si vede přesné záznamy o stálých hostech, co jedli a pili minule a předminule, a pokud si to výslovně nepřejí, nikdy se nevrací k jednou použitému menu, aby vzácní zákazníci měli pocit jedinečnosti.

Bývají u něj hody, na jaké se vzpomíná celý život. Hostiny ve stylu Marie Antoinety, Ludvíka XIV., hostiny napoleonské, bourbonské i proslulé žranice římské podle Lukulla a Apicia. Nakolik odpovídají historickým faktům, těžko říct, i když Stan Murray soustavně studuje ve starých spisech kuchařské předpisy a kulinární umění všemožných dob. Na hostinu Apiciovu dokonce nahradil stoly a židle lůžky vyrobenými podle antických předloh a nízkými stoly, po starožitnictvích sehnal repliky starověkého nádobí a jídlonoše oblékl do římských tóg. Americké hosty, pro něž dům starý sto let je už vzácná historická památka, dokázal vždycky omráčit iluzí dávno uplynulých staletí, ba tisíciletí.

Takovéto trachtace se samozřejmě nekonají často, tak jednou dvakrát do roka, a jen pro hosty, kteří si na ten zážitek rezervovali pokoje mnoho měsíců předem. Obvykle je provoz hotelu méně výstřední, vždycky však naprosto dokonalý. Prvotřídní *chef de cuisine* vyškolený v Evropě, většina personálu absolventi hotelových škol ve Švýcarsku. Vrchní Stana Murrayho vybraným chováním imponuje i nejbohatší, avšak mnohdy nevychované severoamerické klientele, jež, kromě jiného, často neumí používat vidličku a nůž, jak se sluší a patří. Takovými personál pana Murrayho očividně, třebaže s kamennou tváří, pohrdá. Stan Murray je prostě ve svém oboru umělec a po svém přispívá ke kulturní úrovni Kanady.

Tak mě to napadlo.

Z biografu sešlo. K večeri jsme měli brambory s podmás-
lím. Pak jsem si sedla k telefonu. Holky už dlouho plánují, že
se po pěti letech sjedou na výročí založení Saxbandu. Sjedou.
Spíš slítnou. Život je rozvál po světě. Povdávaly se, dvě už
mají děti. U muziky však zůstaly všechny, třebaže jinak, než
v letech studií plánovaly. Mně naděje s Luckou taky nevyšly.
Chtěla jsem z ní mít koncertní pianistku, jenže osud, nebo spíš
příroda, to zařídily jinak. Lucy ze mě udělala babičku, dřív než
jsem se nadála, a postarala se, abych se na ani ne tak stará ko-
lena nenudila. Ale jsem spokojená. Z Lucky je pedagog na
Královské konzervatoři a její manžel Brian Volkoff dělá slib-
nou kariéru v kompjútrové vědě. Já jsem sice už víceméně
v penzi, salón krásy jsem pronajala, ale na nějaké lenošení čas
nemám. Haroldek se o to postará. Být babičkou je skoro hezčí
než být matkou. Jako by se mi vrátilo mládí, jako by se mi
s Haroldkem život vrátil o pětadvacet let zpátky. Radost z ma-
teřství se opakuje v jiné, snad i hezčí podobě.

Ostatní děvčata, až na Pearl, se taky vdala šťastně. Z harlem-
ského pometla Pemeely je zámožná paní továrníková, která na-
víc hraje na flétnu v známém dechovém kvintetu. Linda si vzala
svého hobojistu a oba se živí muzikou v Calgary. Dolly McGui-
reová, nyní princezna von Bock und zu Baeder je na tom ze
všech nejlíp. V Rakousku pěstuje společenský život a domácí
koncerty a do Kanady si může zaletět, kdy se jí zlíbí. Jenom
Pearl, ta mlčenlivá a skromná varhanice, se ještě nevдалa a hraje
v druhých houslích v Edmontonském symfonickém orchestru.

Na saxofon však nezapomnělo žádné z mých děvčátek. Když
to vyjde, bude Stana Murrayho ten špás stát jednu zpáteční
letenku z Edmontonu a jednu z Calgary. Hraběnka Dorothea si
dopravu zaplatí sama. Pokud jde o šéfkuchaře, troufla jsem si
nabídnout své služby. Stan Murray ví, že ráda a dobře kuch-
tím, a zas já vím o někom, kdo vaří stejně rád a ještě líp než já.
Uspořádáme soutěž šéfkuchařů, v pátek a v sobotu, v neděli
můžou hosté hlasovat. Stan bude mít atrakci, třebaže carská
hostina to zrovna nebude.

Cary Jarchovský je můj starý známý. V Čechách byl slavný už za mého mládí, dávno, než jsme emigrovali do Kanady. Pak zmizel a říkalo se, že odešel do Ameriky a jako vynikající basista neměl problém dostat angažmá u nejlepších jazzových kapel. Hrál dokonce s Countem Basiem, s Jackem Teagardenem, s Benny Goodmanem a s bůhvíkým ještě. Procestoval svět, často na loveboatech, takových luxusních lodích pro milence, až se dočkal penzijního věku, přestal hrát profesionálně a usadil se v Torontu. Vedle muziky má ještě jednu vášeň – vaření – a nejednou nás pozval na večeři. Když jsem mu předestřela svůj plán, řekl: „To by mohla bejt docela legrace.“

Stana jsem se zeptala:

„Říkáš, že tři hosté odřekli.“

„Čtyři, bohužel.“

„A kapela, až na houslistu, se zmrzačila.“

Opět přitakal.

„Tak podívej: čtyři pokoje máš volné. Já ti zajistím pětičlennou dámskou kapelu a jednoho světového chefa. Nás šest ženských a chef ti obsadí ty uvolněné pokoje.“

Stanovi se nápad celkem zamlouval. Co mu taky zbývalo.

„S jednou podmínkou,“ pravil. „Že uvaříte, co ještě nikdy nikdo z mých štamgastů nejed. Sepište mi seznam surovin a ve čtvrtek ráno v šest pro vás přijede limuzína.“

Vešli jsme se do ní všichni. Saxofony jely extra v objemném přívěsném vozíku značky **U-haul**. Stan Murray zaplatil lovosici na čtyřech kolech, jakou si najímají lidé na svatby nebo na pohřby. S televizí a s minibarem. Byla jsem zvědavá, jak to holkám bude šlapat po tak dlouhé přestávce.

„V nejhorším nám bude basovat pan Cary a my budem jenom přicmrdávat,“ řekla Pemeela.

„Kdepak, dámy! Já už nehraju,“ mávl rukou Cary. „A musím vařit.“